

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa S. W. przeciwko K. W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 stycznia 2010 r.

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 18 czerwca 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) oddala zażalenie;**
- 2) oddala wniosek pełnomocnika pozwanego o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego ustanowionego z urzędu.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 31 marca 2009 r. Sąd Apelacyjny w W. – zmieniając zaskarżony przez powódkę wyrok Sądu Okręgowego w L. – zasądził na jej rzecz od pozwanego kwotę 80 000 zł, oddalając apelację w części pozostałej i orzekając o kosztach postępowania.

Pozwany, działający w procesie bez profesjonalnego zastępstwa prawnego, złożył wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem wnosząc o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności procesowej.

Zarządzeniem z dnia 18 czerwca 2009 r. Przewodniczący Sądu Apelacyjnego zwrócił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o

sporządzenie i doręczenie wyroku z uzasadnieniem. Następnie, postanowieniem z 18 czerwca 2009 r., Sąd Apelacyjny odrzucił wniosek pozwanego o doręczenie uzasadnionego wyroku z dnia 31 marca 2009 r., jako spóźniony.

Sąd Apelacyjny wyraził pogląd, że wniosek o doręczenie orzeczenia Sądu II instancji z uzasadnieniem (art. 387 § 3 k.p.c.) nie jest czynnością związaną z postępowaniem przed Sądem Najwyższym w rozumieniu art. 87¹ § 1 k.p.c., natomiast wniosek o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności, w związku z zamiarem wniesienia skargi kasacyjnej, wymaga zastępstwa profesjonalnego pełnomocnika, z rygiorem przewidzianym w art. 130 § 5 k.p.c.

W zażaleniu pozwany, reprezentowany przez adwokata ustanowionego z urzędu, wniósł o uchylenie postanowienia z dnia 18 czerwca 2009 r. i zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego.

Skarżący przedstawił argumenty przemawiające za poglądem, że również wniosek o przywrócenie terminu do żądania doręczenia wyroku z uzasadnieniem nie jest objęty tzw. przymusem adwokacko-radcowskim.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarządzenie o zwrocie wniosku o przywrócenie terminu z dnia 18 czerwca 2009 r., wydane na podstawie art. 130 § 5 k.p.c. w związku z art. 87¹ k.p.c., było niezaskarżalne, ale miało niewątpliwą wpływ na wydanie zaskarżonego postanowienia. Może być zatem rozpoznane na warunkach określonych w art. 380 k.p.c., należy bowiem uznać, że do takiego zarządzenia mają zastosowanie przepisy o postanowieniach wymienionych w art. 380 k.p.c., w następstwie odesłania określonego w art. 362 k.p.c.

Rozpoznawanie niezaskarżalnych orzeczeń wymienionych w art. 380 k.p.c. nie następuje jednak automatycznie, tylko przy spełnieniu ustawowych wymagań, w szczególności rozpoznanie te musi być poprzedzone wyraźnym wnioskiem strony. Taki pogląd dominuje w judykaturze (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2006 r., II CZ 72/06, niepubl., z dnia 7 listopada 2006 r., I CZ 53/06, niepubl., z dnia 9 listopada 2001 r., I CZ 156/00, niepubl., z dnia 23 stycznia 2004 r., III CZ 149.09, niepubl., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 24/06, niepubl., z dnia 14 listopada 2000 r., I CKN 1047/00, niepubl., z dnia 3 marca 2005 r., II CZ 197/04, niepubl., z dnia 1 kwietnia 2003 r., II CZ 29/03, niepubl. i z dnia 17 lipca 2008 r., II CZ 54/08, niepubl.). W orzecznictwie podkreśla się, że niejednokrotnie ustawa uzależnia skutki procesowe od

wniosku strony, np. w sytuacjach określonych w art. 321 § 1 k.p.c. i art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Takim przepisem jest również art. 380 k.p.c.

W postanowieniu z dnia 7 listopada 2006 r., I CZ 53/06, Sąd Najwyższy podkreślił, że w przypadku środków zaskarżenia wnoszonych przez profesjonalnych pełnomocników wniosek o rozpoznanie odrębnego, niezaskarżalnego postanowienia musi być w nich jednoznacznie i wyraźnie sformułowany, bo taki jest wymóg ustawy.

W zażaleniu pozwanego nie został zamieszczony ani art. 380 k.p.c., ani wniosek określony w tym przepisie, co uniemożliwia Sądowi Najwyższemu rozpoznanie niezaskarżalnego zarządzenia z dnia 18 czerwca 2009 r.

Należało w konsekwencji oddalić zażalenie oraz wniosek pełnomocnika pozwanego o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zażaleniowym (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).